

Η θέση μου είναι στο πρώτο θρανίο. Πίσω μου υπάρχουν άλλα τρία... άδεια. Γυρίζω, τα κοιτάζω και σκέφτομαι όλα τ' άλλα σχολεία που βλέπω στην τηλεόραση γεμάτα θρανία, γεμάτα παιδιά. Στο δικό μου σχολείο είμαι μόνο... εγώ!

«Κυρία, όλα μόνος μου τα κάνω. Εγώ μοιράζω τα τετράδια, το τετράδιό μου δηλαδή, εγώ λέω την προσευχή, εγώ το μάθημα και τα τραγούδια», της λέω κι εκείνη μου χαμογελά και μου χαιδεύει τα μαλλιά.

Στις 28 του Οκτώβρη κάναμε και γιορτή στο σχολείο μας. Ντύθηκα τσογιάς, φώναξα δυνατά «Αέραα!» κι έκανα πως πολεμώ τους εχθρούς. Η δασκάλα μου ντύθηκε Ηπειρώτισσα και φορτωμένη ένα κιβώτιο, ανέβαινε τάχα μου τα βουνά της Πίνδου.

«Αυτή η μικρή φωλιά, δεν έχει τίποτα να ζηλέψει απ' τ' άλλα σχολεία», είπε ο μπαμπάς με καμάρι στο τέλος της γιορτής, κι εγώ συμφώνησα.

Έπειτα ανεβήκαμε σ' ένα βράχο και τραγουδήσαμε δυνατά το τραγουδάκι που μου έμαθε η μαμά, για το βοριά που λυσομανά και σχιζει τα πανιά ενός μικρού καραβιού. Όμως με τέτοια θαλασσοταραχή πώς ν' ακουστεί το τραγούδι μας; Γι' αυτό κι εμείς φωνάξαμε δυνατά στο βασιλιά της θάλασσας: «Ποσειδώνααα! Ηρέμησεεε!».

Ξαφνικά, ένα κύμα μας μούσκεψε, λες και μας κορόιδεψε ο Ποσειδώνας και τότε τα γέλια μας μου φαίνεται πως ξεπέρασαν τη βουή της θάλασσας.

Λίγες μέρες μετά η κυρία είχε μια τέλεια ιδέα. Θα κάναμε το μάθημα δίπλα στη θάλασσα. Πήγαμε στο πίσω μέρος του νησιού, σε μια παραλία γεμάτη χρωματιστά βότσαλα. «Εφτά βότσαλα και τρία, πόσο κάνουν Γρηγόρη μου;» με ρώτησε και μου είπε να τα μετρήσω. «Δέκααα!» φώναξα αμέσως, γιατί μ' αρέσουν τα μαθηματικά.

